

DIASPORIC LITERATURE

30 JULY, 2010 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Αποχαιρετισμός στην Ποίηση

Jun 7, 2010 12:53AM

του Φαίδωνα Θεοφίλου*

Μιλάμε για το τέλος της ποιητικής ανάγνωσης **κι όχι παραδόξως, και για το τέλος της ποιητικής δημιουργίας.**

Η ποίηση δεν είχε ποτέ πολλούς αναγνώστες. Με τον καιρό όμως και φτάνοντας στις μέρες μας, κι από αυτούς τους λίγους δεν έμεινε σχεδόν κανένας. Το αναγνωστικό κοινό σήμερα δεν πάνει στα χέρια του κάποιο ποιητικό βιβλίο κι αν κατά τύχη πιάσει, δεν θα το ανοίξει. Αυτό όμως που προκαλεί κατάπληξη, είναι ότι την ίδια στιγμή που η ποίηση δεν επιλέγεται πια από το αναγνωστικό κοινό, εκδοτικά ανθεί, αφού τόσες ποιητικές συλλογές και ανθολογίες που εκδίδονται τώρα, (άσχετα με τον οικονομικό τρόπο έκδοσης) δεν κυκλοφόρησαν ποτέ στο παρελθόν. Πλην, χωρίς αποδέκτες - αναγνώστες που συνειδητά επιλέγουν να αγοράσουν ένα ποιητικό βιβλίο.

Τα βιβλία της ποίησης καταναλώνονται κυρίως μέσα στον κύκλο όχι των «χαμένων», μα των περιθωριοποιημένων πια ποιητών. Κάποιοι αποδίδουν στην σύγχρονη ποίηση μια εσωστρέφεια στην οποία τάχα μου πέρασε από την πρότερη εξωστρέφειά της και θεωρούν ότι αυτός είναι ένας λόγος που απομακρύνθηκε το αναγνωστικό κοινό από την ποίηση. Αυτό θα μας κάνει να διερωτηθούμε: Γιατί; διαβάζει το αναγνωστικό κοινό εξωστρεφή ποίηση;

Η σύγχρονη ζωή λειτουργεί με όρους μάρκετινγκ, δηλαδή με έρευνα της αγοράς και στόχευση την εμπορική επιτυχία. Που σημαίνει αν ένα θέμα (π.χ. ξεσαλώματα στη Μύκονο) «πιάσει» στην αγορά, οι εκδότες πιέζουν για παρόμοια θέματα ώστε να συνεχίσουν την υψηλή εμπορική επιτυχία, όπως θα γινόταν με μια επιχείρηση που πέτυχε σε μια πόλη και ανοίγουν κι άλλες παρόμοιες.

Φυσικά η ποιότητα αυτής της ανάγνωσης, δεν έχει καμιά σχέση με το είδος της ανάγνωσης που προϋποθέτει η ποίηση και η απαιτητική πεζογραφία.

Ο «εν εγρηγόρσει» συγγραφέας και φιλόσοφος Τζωρτζ Στάνιερ γράφει γι' αυτό το θέμα, ότι η περιθωριοποίηση του σύγχρονου ποιητή, οφείλεται στο ότι καλείται να λειτουργήσει σε περιβάλλον διαβρωμένου λόγου. Που σημαίνει ότι σε μια κοινωνία σαν τη δική μας, που βασίζεται μόνο στη γρήγορη, θρυμματισμένη και αποσπασματική διασπορά της πληροφορίας, πόσοι έχουν τη δυνατότητα να παραδοθούν στον αργό χρόνο της ποίησης;

Όσο λοιπόν δεν αλλάζει ο ασθματικός και αποσπασματικός τρόπος ζωής, η ποίηση θα παραμένει **επουσιώδες είδος, σε επάρκεια**. Το ολιγόστιχο ποίημα που ακολουθεί, υποδηλώνει κατά κάποιο τρόπο τη θέση του ποιητή στη σύγχρονη κοινωνία:

ΣΥΝΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΙΠΟΤΑ ΚΑΙ ΦΩΝΕΣ

*Καταδικάστηκε σε θάνατο
όταν,
οι γιατροί που ασχολήθηκαν μαζί του
διαπίστωσαν,
πως τα καρδιογραφήματά του
δεν ήταν, παρά στίχοι
που δεν μπόρεσαν να διαβάσουν...*

(Από το βιβλίο του Φ.Θ.- *Επίμονο Θεώρημα*- Εκδ. Θουκυδίδης)

Μιλάμε πάντα για την ανύπαρκτη πια σχέση αναγνωστών και ποιητικού βιβλίου όταν λέμε «Αποχαιρετισμός στην Ποίηση», αφού η ίδια η ποίηση, η και βασίλισσα των τεχνών αποκαλούμενη, ενυπάρχει ως στοιχείο στα έργα των άλλων ειδών τέχνης αλλά και ως ακριβό στοιχείο στη ζωή των ανθρώπων που επιλέγουν κάποιες φορές να ζουν ποιητικά, υπερβαίνοντας την καθημερινότητά τους, είτε με τις σκέψεις τους είτε με τη διάθεσή τους είτε με τις πράξεις τους.

Θα μπορούσαμε να αναζητήσουμε κι άλλες αιτίες που να εξηγούν γιατί το αναγνωστικό κοινό, έθεσε εκτός των λογοτεχνικών του ενδιαφερόντων την ποίηση. Προσωπικά νομίζω ότι αρκεί να αναφέρουμε μια μονάχα αιτία που εμπεριέχει όλες τις άλλες που θα μπορούσαμε να αναζητήσουμε:

Απλά η εποχή και η κοινωνία μας , δεν χρειάζονται την ποίηση. Όταν στο μέλλον αλλάξουν: Ο τρόπος ζωής και οι δομές τής κοινωνίας, τότε μπορεί η ποίηση ν' αποκτήσει και πάλι αναγνώστες.

Παρ' όλα αυτά, είναι θετικό ότι υπάρχουν και συνεχίζουν να δημιουργούν στην Ελλάδα **σημαντικοί ποιητές, για να θυμίζουν ίσως στους Έλληνες, ότι η ελληνική γλώσσα παραμένει ανθισμένη, αιθθαλής και διαρκώς ανανεούμενη και πως η ελληνική κοινωνία εκτός από το καλό, αξίζει και το καλύτερο**. Κι αν κάποιοι διερωτώνται πως γίνεται, οι ποιητές να συνεχίζουν να δημιουργούν ενώ δεν έχουν που ν' απευθυνθούν, η απάντηση είναι μία: **Οι απελπισμένοι έρωτες, είναι και πιο δυνατοί...**

***Ο Φ.Θ. είναι ποιητής και πεζογράφος**

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Στιχουργική
- "Εστιν μεν ουν η μνήμη ούτε αίσθησις ούτε υπόληψις"
- Μνήμη: δικαίωμα και υποχρέωση!
- Νίκος Καζαντζάκης: Μια παγκόσμια αγωνία για το μέλλον
- Περί ουσιώδους γνώσης...

Λυπούμενος, Αεί δε Χαίρων

May 14, 2010 11:50AM

Θα ξανάρθω κάποιαν άνοιξη
σαν πράσινο φύλλο,
σαν αναστάσιμο πουλί αποδημητικό
να συναντήσω αυτό το ατίθασο αεράκι
που κάποτε περιέβαλλε το σώμα μου.

Τις λέξεις που φύτεψα
να τσιμπολογήσω διακριτικά,
έτσι, χωρίς συναίσθηση πως πάλι
στον ίδιο κύκλο ξαναμπαίνω...

© **Φαίδων Θεοφίλου**: Από τον κύκλο της κοντινής ξαδέλφης

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Ο κυρ-Ανέστης
- Μηλιά η ξένη...
- “Η όλοι οι Έλληνες να σωθούμε ή κανένας...”
- Στη Σμύρνη
- Το κλάμα του παιδιού